

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6Co/153/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7614217705
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 12. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Koščová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2022:7614217705.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Koščovej a sudkýň JUDr. Viktórie Midovej a JUDr. Andrey Galdunovej v spore žalobcu: N. M., T. XX.XX.XXXX, H. I. G. T. D., zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Budzиковá & JUDr. Dachová, s.r.o., so sídlom v Poprade, nám. sv. Egídia 41/95, IČO: 47 257 113, proti žalovaným: 1/ J. M., T. XX.XX.XXXX, X/ D. Y., T. XX.XX.XXXX, X/ Z. K., T. XX.XX.XXXX, D. H. D. G.G. T. D., K. X, všetci zastúpení JUDr. Romanom Škerlíkom, advokátom, so sídlom v Spišskej Novej Vsi, Letná 61, o určenie vlastníckeho práva, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 29. apríla 2022 sp. zn. 2C/283/2014

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 29. apríla 2022 č.k. 2C/283/2014-410.

Žalovaní 1/, 2/, 3/ majú nárok proti žalobcovi na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej len súd prvej inštancie alebo súd) rozsudkom zo dňa 29. apríla 2022 č.k. 2C/283/2014-410 žalobu zamietol (výrok I.) a vyslovil, že žalovaní 1/, 2/ a 3/ majú nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie a trov odvolacieho konania vo výške 100 % s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným rozhodnutím po právoplatnosti tohto rozsudku (výrok II.).

2. Rozhodol tak o žalobe žalobcu, ktorou sa domáhal určenia, že darovacia zmluva zo dňa 11.08.2009 o prevode vlastníckeho práva k bytu č. XX, nachádzajúcom sa v bytovom dome súpisné č. XXXX, spolu so spoluvlastníckym podielom na spoločných častiach a spoločnom zariadení domu, ako aj k pozemku parcela KN C č. 185 a parcela KN C č. 183 o veľkosti 627/10000, všetko zapísané na LV č. XXXX, Y. Ú. G. T.Á. D. (ďalej len sporný byt) a ku chate súpisné č. XXXX, ako aj parcele KN C č. 9622, všetko zapísané na LV č. XXXX, Y. Ú. G. T. D., (ďalej len sporná chata), uzavretá medzi žalobcom a žalovanou 1/ J. M., zavkladovaná Správou katastra Spišská Nová Ves, V - 2066/09 je neplatná a aby súd určil, že darovacia zmluva zo dňa 27.09.2012 o prevode vlastníckeho práva k spornému bytu č. 15, a ku spornej chate súpisné č. 5904, uzavretá medzi žalovanou 1/ a žalovanými 2/ a 3/, zavkladovaná Správou katastra Spišská Nová Ves, V - 1899/2012 je neplatná. Uznesením súdu zo dňa 04.08.2020 č.k. 2C/283/2014-272 súd pripustil zmenu žaloby, a to tak, že určuje, že žalobca je vlastníkom nehnuteľností - sporného bytu a spornej chaty vyššie špecifikovaných.

3. Vykonaným dokazovaním vzal za preukázané, že darovacou zmluvou zo dňa 11.08.2009 žalobca ako darca previedol na žalovanú 1/ ako obdarovanú vlastnícke právo k spornému bytu č. XX, a k spornej chate súpisné č. XXXX. Z LV č. XXXX, Y.Ú. G. T. D., Obec Spišská Nová Ves, okres Spišská Nová Ves,

na č.l. 20 vyplynulo, že žalovaná 2/ je vlastníčkou sporného bytu č. XX s príslušenstvom, na základe darovacej zmluvy zo dňa 27.09.2012. Z LV č. XXXX C. Y..Ú.. G. T. D., Obec Spišská Nová Ves, okres Spišská Nová Ves, na č.l. 20 vyplynulo, že žalovaný 3/ je vlastníkom spornej chaty súpisné č. 5904, zapísane na LV č. XXXX.

4. Rozsudkom Okresného súdu Spišská Nová Ves č.k. 2C/283/2014-316 zo dňa 02.12.2020 súd žalobu zamietol a vyslovil, že žalovaní majú nárok na náhradu trov konania 100 % voči žalobcovi. Uznesením Krajského súdu v Košiciach č.k. 6Co/33/2021-358 zo dňa 03.05.2021 odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Súd uviedol, že po vrátení veci bude úlohou súdu prvej inštancie posúdiť (ne)existenciu naliehavého právneho záujmu na pozitívnej určovacej žalobe, ktorá je predmetom tohto konania, a teda vo vzťahu k žalobe na určenie vlastníckeho práva žalobcu k sporným nehnuteľnostiam, a preto súd opätovne posúdi, či žalobou s daným určovacím petitom žalobca môže dosiahnuť odstránenie spornosti svojho práva alebo neistoty v jeho právnom vzťahu. Zároveň mal súd opätovne posúdiť (ne)dôvodnosť žalobcom uplatneného nároku na určenie, že je vlastníkom sporných nehnuteľností z popísaných v návrhu na pripustenie zmeny žalobného petitu.

5. Právne vec posúdil podľa ust. § 137 CSP, § 34, § 37 ods. 1, § 39 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ).

6. Súd konštatoval, že naliehavosť právneho záujmu žalobcu na určenie vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam považuje za preukázanú, pretože bez tohto určenia by bolo právo žalobcu ohrozené a jeho právne postavenie neisté a rovnako by bolo neisté i postavenie žalovaných, takže rozhodnutím o žalobe sa definitívne odstráni spornosť ohľadne vlastníctva žalobcu. Zároveň však súd poukázal na to, že žalobca neunesol dôkaznú povinnosť a povinnosť tvrdenia. Z predložených listín mal súd preukázané a sporovými stranami nesporené, že účastníkmi darovacej zmluvy zo dňa 11.08.2009 sú žalobca a žalovaná 1/ a účastníkmi darovacej zmluvy zo dňa 27.09.2012 je žalovaná 1/ a žalovaní 2/ a 3/.

7. Súd konštatoval, že žalobca ako darca uzatvoril so žalovanou 1/ darovaciu zmluvu dňa 11.08.2009, ktorej predmetom boli sporné nehnuteľnosti, t.j. byt a chata. Týmto prevodom vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam mal žalobca v úmysle predísť zaťaženiu nehnuteľností v rámci exekučných konaní, ktoré sa viedli proti jeho osobe ako povinnej osobe. Bol to sám žalobca, kto navrhol uzavretie darovacej zmluvy so žalovanou 1/, žalobcovi bolo doručené aj rozhodnutie o povolení vkladu vlastníckeho práva a ani vtedy nevznášal žiadne námietky voči tomu, že sa žalovaná 1/ stala výlučnou vlastníčkou predmetných nehnuteľností. Podpis žalobcu na darovacej zmluve bol úradne osvedčený, teda žalobca darovaciu zmluvu podpísal. Je vylúčené, že by žalobca nemal vážnu a slobodnú vôľu uzavrieť túto predmetnú darovaciu zmluvu v jej znení. Taktiež sa nepodarilo ustáliť moment, kedy by mala žalovaná 1/ prevedené nehnuteľnosti v budúcnosti vrátiť. Pokiaľ by bolo tvrdenie, že sa žalobca dohodol so žalovanou 1/ na vrátení predmetov darovacej zmluvy, potom sa toto tvrdenie žalobcu rozchádza a odporuje tomu, že nemal vážnu vôľu previesť nehnuteľnosti do vlastníctva žalovanej 1/. V spore sp. zn. 16C/35/2014 vedenom na tamojšom súde, žalobca a žalovaná 1/ vedú spor, predmetom ktorého je vrátenie nehnuteľností, ktoré žalobca žalovanej 1/ daroval. V tomto konaní o vrátenie daru opiera svoj nárok o danú darovaciu zmluvu a v tomto konaní tvrdí, že tá istá darovacia zmluva je neplatná. Na základe týchto skutočností mal súd za to, že sa nejedná o simulovaný právny úkon a ani o právny úkon urobený s vnútornou výhradou. K právnomu úkonu - darovacej zmluve zo dňa 27.09.2012 uzavretej medzi žalovanou 1/ a žalovanými 2/ a 3/ súd uviedol, že žalobca a ani iné osoby nespochybovali vlastnícke právo žalovanej 1/. Tieto nehnuteľnosti previedla žalovaná 1/ dobromyseľne, pričom takýto prevod akceptoval fakticky stav, keďže žalovaný 2/ býval v chate a žalovaná 3/ v byte na Gorazdovej ulici v Spišskej Novej Vsi. Súd teda uzavrel, že vykonaným dokazovaním sa nepodarilo žalobcovi preukázať, že vo vzťahu k nemu je právny úkon v celom rozsahu neplatný, pokiaľ ide o nevážnosť vôle. Z uvedeného dôvodu súd žalobu zamietol.

8. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, § 396 ods. 1, 3 a keďže žalovaní mali vo veci plný úspech, súd im priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %.

9. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b/, f/, h/ CSP a navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zmenil a žalobe vyhovel v celom rozsahu a priznal žalobcovi náhradu trov konania.

10. Žalobca podal odvolanie z dôvodu, že nesúhlasí s názorom súdu, ktorý je v zásadnom rozpore so všetkými dohodnutými skutočnosťami a podmienkami, za ktorých došlo k prevodu vlastníckeho práva. Žalobca argumentoval tým, že považuje darovaciu zmluvu za neplatnú z dôvodu absencie slobody a vážnosti vôle, a to nielen na jeho strane, ale na strane žalovanej 1/. Žalobca už od počiatku tvrdil, že obe nehnuteľnosti daroval žalovanej 1/ z dôvodu exekúcií, kedy chcel pred exekútorom skryť svoj majetok. Zhodne s týmto tvrdením skutočnosť potvrdila aj svedkyňa I. K.. Pokiaľ žalovaní sa snažili spochybniť výpoveď svedkyne I. K. porovnaním jej výpovedí v tomto konaní a v konaní 16C/35/2014, nemožno toto jej tvrdenie neakceptovať s poukazom na to, že aj žalovaní potvrdili, že dôvodom, prečo došlo k darovaniu sporných nehnuteľností boli exekúcie vedené voči žalobcovi. Vyplynulo to z ich výpovedí na pojednávaníach. Je teda nepochybné, že vôľa na strane žalobcu nebola slobodná v úmysle obdarovať žalovanú 1/ s vedomím, že stráca dosah na tento majetok, a teda tak, ako je nevyhnutné podľa práva spojené s prevodom vlastníckeho práva titulom darovania. Zároveň žalobca poukázal na to, že z výpovedí v tomto konaní vyplynuli dohody medzi žalobcom a žalovanou 1/, ktoré súviseli s dočasným prevodom vlastníctva na žalovanú. Správanie žalobcu jednoznačne potvrdilo, že žalobca aj po tom, čo prestal byť oficiálnym vlastníkom nehnuteľností sa o tieto staral a zveľaďoval, teda správal sa akoby vlastníkom. Súd však tieto skutočnosti vo svojom rozhodnutí opomenul. Zároveň žalobca poukázal na to, že z odôvodnenia súdu nie je možné zistiť obsah úvahy súdu, ktorý na jednej strane konštatoval, že vykonané dôkazy zhodnotil podľa svojej úvahy, a to jednotlivo a všetky vo vzájomnej súvislosti, na druhej strane už len konštatoval záver o tom, že žalobca neunesol dôkazné bremeno. Z obsahu doručeného rozsudku však nie je možné zistiť, ako súd dospel k týmto záverom. Žalobca poukázal na povinnosť náležite odôvodniť súdne rozhodnutie, ktoré je odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Žalobca konštatoval, že otázka, či úkon bol urobený vážne je predovšetkým skutkovou otázkou, a teda je potrebné posúdiť okolnosti, za ktorých bol úkon urobený, teda či konajúci sledoval vyvolanie takých účinkov, ktoré s prejavom právny poriadok spája. Na existenciu vážnej vôle k právnemu úkonu možno usúdiť z objektívnych skutočností, za ktorých bola urobená, najmä, ak bola urobená spôsobom a za okolností, ktoré nevyvolávajú pochybnosti, že subjekt prejavujúci vôľu, zamýšľal privodiť právne účinky, ktoré zákon s takýmto prejavom vôle spája. Žalobca zastáva názor, že v priebehu konania bolo nepochybne preukázané, že jeho rozhodnutie previesť bezodplatne vlastníctvo na žalovanú nebolo slobodné ani vážne. Chcel totiž ochrániť svoj majetok, čo potvrdila aj žalovaná 1/ a nebol zistený žiaden iný dôvod, pre ktorý došlo k prevodu vlastníctva. V tomto prípade bola darovacia zmluva uzavretá za účelom dočasne ukryť majetok darcu - žalobcu pred exekútormi. Teda jeho snahou bolo ochrániť majetok. Jeho vôľou v žiadnom prípade nebolo sa navždy zbaviť vlastníctva a stratiť dispozíciu s predmetným nehnuteľným majetkom. Navonok deklarovaná vôľa previesť vlastníctvo v prospech žalovanej 1/ nebola pokrytá skutočnou vôľou žalobcu. Rovnako tak na druhej strane vôľa vlastníť predmetný nehnuteľný majetok bola prijatá s vedomím dočasnosti tohto vlastníctva a dohodnutou podmienkou vrátenia predmetu daru. Avšak z dôvodu, že povinnosť vrátiť dar vo forme dobrovoľného spätného prevodu vlastníctva nie je právne vynúiteľná a obtiažne preukázateľná, žalovaná s darom naložila tak, že previedla vlastníctvo na svoje deti s právom doživotného bývania v oboch nehnuteľnostiach. Žalovaná aj napriek tomu, že vedela, že nehnuteľnosti prijala s inými podmienkami, tieto v rozpore s dohodou posunula mimo právnej dispozičnej sféry, a to zjavne s úmyslom, aby žalobca už nemal žiaden dosah na tento majetok. Predmetné skutočnosti sa pomerne zložito dokazujú, hlavne, ak skutočná pravda je zakrytá formálnymi krokmi žalobcu ako prevodcu. Ak bola darovacia zmluva uzavretá a táto neobsahuje žiadne právne vynúiteľné povinnosti nehnuteľnosti vrátiť, je úspešnosť spätného nadobudnutia vlastníctva minimálna a z tejto pozície zjavne ťaží žalovaná. Žalobca previedol na svoju bývalú manželku, s ktorou v čase prevodu vlastníctva býval v spoločnej domácnosti, všetok svoj nehnuteľný majetok. Spravidla človek robí takéto vážne rozhodnutia z určitých dôvodov - pohnútok, pričom ide o uvážení krok. Uvážení krok v zmysle, že o tomto kroku urobil úvahu, že si to premyslel. V tomto prípade si žalobca vec rozumovo premyslel, ale nedocenil právnu stránku veci, a to zjavne z dôvodu neznalosti práva. Je pravdou, že neznalosť zákona nikoho neospravedlňuje, ale právo v podobe zákonov postihuje tieto situácie osobitnou ochranou v podobe absolútnej neplatnosti, na ktorú súd je povinný prihliadať z úradnej povinnosti a ktorá spôsobuje, že právny úkon je neplatný od počiatku s následným právnym účinkom dovolania sa neplatnosti voči všetkým. Zo strany žalobcu išlo o konanie na oko, pretože sa obával, že o svoje vlastníctvo príde. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti nemožno urobiť iný záver ako ten, že vôľa žalobcu pri darovaní nehnuteľnosti nebola slobodná a nebola vážna. Pokiaľ by tento nemal exekúcie, nikdy by nepreviedol vlastníctvo ku všetkému svojmu nehnuteľnému majetku na tretiu osobu a rovnako tak možno konštatovať, že jeho vôľa nebola vážna. Žalobca navonok konal tak, že podpísal darovaciu

zmluvu, ale jeho vonkajší prejav bol po celý čas v rozpore s jeho skutočnou vôľou. Tento záver súdu nemá svoje logické odôvodnenie. Toto vyhodnotenie súdu je zjavným nepochopením. V celom kontexte potom argumentácia súdu vyznieva tak, že je jednostranne zameraná na ochranu práv žalovaných bez prihliadnutia na procesnú obranu žalobcu. Čo sa týka dobromyseľnosti žalovanej 1/, táto nemôže byť dobromyseľná vo svojom konaní. Súd priznal ochranu žalovaným 2/ a 3/ s tým, že uznal ich dobromyseľnosť pri nadobudnutí vlastníctva nehnuteľností, pričom ale súd vôbec nevysvetlil, ako nadobudol presvedčenie, že sú tu podmienky na to, aby vyhlásenie o dobromyseľnosti bolo dôvodné. Poukázal zároveň na rozhodnutie Veľkého senátu obchodnoprávneho kolégia zo dňa 27.04.2021 sp.zn. 1 VObd/2/2020. Záverom žalobca uviedol, že tu ide o dôležitú vec, ktorá podstatným spôsobom ovplyvnila jeho ďalší život, keď tento sa v dôsledku svojej neopatrnosti a dôverčivosti, stal bezdomovcom. Prišiel nielen o majetok, ale aj o domov a o rodinné spomienky a väzby, keď jeho ďalší súrodenci sa nemajú kam vracieť. Na druhej strane je tu rodina, ktorá zneužila dôverčivosť a neznalosť žalobcu a bez práce a bez vynaloženia finančných prostriedkov prišla k majetku, ktorý im nepatrí, právne a ani morálne.

11. Žalovaní vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedli, že s ním nesúhlasia a napadnutý rozsudok považujú za správny. Odvolanie žalobcu považujú len za účelové a nedôvodné. Žalobca v odvolaní v podstate tvrdí, že on síce chcel darovať nehnuteľnosti žalovanej 1/, ale následkom takéhoto darovania mal byť len dočasný prevod vlastníckeho práva, nie trvalý prevod, teda žalobca potvrdzuje, že chcel uzatvoriť darovaciu zmluvu so žalovanou 1/, ale namieta následok takéhoto úkonu, t.j. trvalý prevod vlastníctva na žalovanú 1/. Žalovaní uviedli, že k tejto otázke sa už odvolací vyjadril v zrušujúcom uznesení zo dňa 03.05.2021, a to v tom zmysle, že na vnútornú výhradu pri posudzovaní platnosti právneho úkonu sa neprihliada. Konštatovali, že ak by boli pravdivé tvrdenia žalobcu o tom, že nechcel previesť vlastnícke právo natrvalo, ale len dočasne, čo namietajú, išlo by o právny úkon s vnútornou výhradou, na ktorú sa pri posudzovaní platnosti právneho úkonu neprihliada a takýto právny úkon sa považuje za platný, akoby vnútorná výhrada neexistovala. Medzi stranami nebol sporný typ uzavretej zmluvy, t.j. že išlo o darovaciu zmluvu, ktorej znakom je bezodplatnosť. Žalobca aj žalovaná 1/ zhodne potvrdili, že financie získané predajom bytu žalovanej, nepredstavovali akúsi skrytú kúpnu cenu za prevod nehnuteľnosti. Vôľa strán bola jasne definovaná v darovacej zmluve a ani žalobca netvrdil, že by mal v úmysle nehnuteľnosti v skutočnosti žalovanej 1/ predáť. To, že zmluva bola nepochybne darovacou zmluvou v jej pravom význame, potvrdil žalobca aj svojou odpoveďou na otázku, ako by sa malo podľa neho vrátiť žalobcovi vlastnícke právo. Uviedol, že by bola uzatvorená ďalšia darovacia zmluva, kde by bola žalovaná 1/ dárkyňou a žalobca obdarovaným, čo potvrdzuje, že za prevod nehnuteľností zo žalobcu na žalovanú, nebolo dohodnuté žiadne protiplnenie. Žalovaní poukázali na to, že žalobca nepreukázal ani len naliehavý právny záujem na podanej žalobe, pretože zo skutkových okolností prejednávanej veci, ktoré vymedzil žalobca tak, že chcel darovať žalovanej nehnuteľnosti len dočasne, aj keď takto vymedzený skutkový dej je nepravdivý a účelovo tvrdný, skutočnosť, že takto žalobca vymedzil svoju žalobu skutkovými tvrdeniami, vylučuje prípustnosť žaloby na určenie vlastníckeho práva, pričom žalobca mal žalovať na splnenie povinností žalobou na uzatvorenie darovacej zmluvy medzi žalovanou 1/ ako dárkyňou a žalobcom ako obdarovaným. Z uvedeného dôvodu žaloba žalobcu nie je správnym procesným nástrojom ochrany nároku žalobcu tak, ako to vymedzil žalobca svojimi skutkovými tvrdeniami. Zároveň žalovaní trvajú na tom, že pri uzatvorení darovacej zmluvy medzi stranami, neexistovali žiadne okolnosti, ktoré by vyvolávali pochybnosti o vážnosti vôle žalobcu darovaciu zmluvu uzavrieť. Žalobca mal reálnu predstavu o obsahu úkonu, ktorého bol účastný. Dôkazné bremeno o nevážnosti právneho úkonu bolo na žalobcovi, ktorý tvrdil, že právny úkon nebol vykonaný vážne. Žalobca neunesol dôkazné bremeno, kedy nepreukázal, že by okolnosti daného prípadu čo i len nasvedčovali tomu, že by nemal vážnu vôľu nehnuteľnosti na žalovanú previesť. Žalobca svoje námietky ohľadne vážnosti vôle začal vznášať až žalobou podanou na súd 16.10.2014, dovtedy nikdy netvrdil, že by darovaciu zmluvu nechcel uzavrieť. Dokonca predtým podal žalobu o vrátenie daru, ktorá je vedená na tamomšom okresnom súde pod č. 16C/35/2014 a dané konanie je stále živé, žalobca trvá na žalobe aj vo veci o vrátenie daru, kde zakladá svoj nárok na vrátenie daru na darovacej zmluve, ktorej platnosť v tomto konaní súbežne napáda. Žalovaní popreli tvrdenie žalobcu, že by mu žalovaná mala prevedené nehnuteľnosti v budúcnosti vrátiť. Poukázali na to, že žalobca podal predmetnú žalobu až po zhoršení vzťahu so žalovanou 1/, pričom najprv podal žalobu o vrátenie daru, v ktorej opieral nárok o tú istú darovaciu zmluvu, ako v tomto konaní. Žalobca vedie dve súdne konania súvisiace s tou istou darovacou zmluvou, kde v jednom konaní o vrátenie daru opiera svoj nárok o danú darovaciu zmluvu a súbežne vedie druhé konanie o neplatnosť zmluvy, resp. o určenie vlastníctva, kde tvrdí, že tá istá darovacia zmluva je neplatná. Takýto postoj žalobcu jednoznačne preukazuje účelovosť jeho tvrdení. Účelovosť tvrdení žalobcu je zjavná aj z rozporov vo výpovedi žalobcu oproti jeho skorším vyjadreniam

v konaní o vrátenie daru. Sestra žalobcu p. Gajdošová vo svojej svedeckej výpovedi v konaní o vrátenie daru vyslovene poprela, že by sa žalobca pred darovaním nehnuteľnosti žalovanej 1/ obrátil na ňu s ponukou darovania. Rovnako to poprel aj syn žalobcu v jeho svedeckej výpovedi v konaní o vrátenie daru. V tomto konaní žalobca tvrdí, že sa na sestru a syna vopred obrátil s ponukou na darovanie nehnuteľností a títo to odmietli. Žalobca svojim správaním po prevode nehnuteľností na žalovanú 1/ jednoznačne potvrdil, že akceptoval vlastnícke právo žalovanej k darovaným nehnuteľnostiam a tento prevod nespochybňoval. Tvrdenie žalobcu, že sa cítil byť vlastníkom nehnuteľností neobstojí, nakoľko vedel o darovacej zmluve, keďže ju sám navrhol a taktiež vedel aj o zápise v katastri nehnuteľností, čo zdupľoval žalobca ním vypracovaným návrhom na výmaz vecného bremena po smrti svojej matky. Tvrdenia žalobcu o vynaložených investíciách do nehnuteľností nepreukazujú vlastnícke právo žalobcu. Žalobca v nehnuteľnosti - chate býval, a pokiaľ sa nejako podieľal na jej rekonštrukcii, urobil tak z dôvodu, že tam býval. Svoje tvrdenia o vynaložených nákladoch na opravu chaty ani riadne nepreukázal a čo sa týka rekonštrukcie bytu na K. O., žalobca dokonca prijal od žalovanej 3/ vrátenie nákladov vynaložených na rekonštrukciu bytu, teda byt na K. O. bol v konečnom dôsledku zrekonštruovaný na náklady žalovanej 3/. V tejto súvislosti žalovaní poukázali na nález Ústavného súdu SR z 25.11.2015 sp.zn. III. ÚS 288/2015, v ktorom súd uviedol: „poskytnutie peňažných prostriedkov tretej osobe na nadobudnutie nehnuteľnosti, prípadne zhodnocovanie nehnuteľnosti tretej osoby je zásadne považované za investíciu do cudzieho majetku a môže byť právnym titulom na prípadné vymáhanie poskytnutých prostriedkov ako bezdôvodného obohatenia, v zásade však samo o sebe nepredstavuje právny titul na nadobudnutie spoluvlastníctva k nehnuteľnosti.“ Žalobca svoje tvrdenie o nedostatku vážnosti vôľe nepreukázal, naopak, v konaní bolo zistené extrémne vysoké množstvo fabulácií, nepravd, zavádzaní a nelogických tvrdení zo strany žalobcu. Čo sa týka neplatnosti darovacej zmluvy uzavretej medzi žalovanou 1/ a žalovanými 2/ a 3/ žalovaní uviedli, že žalobca ani iné osoby v čase prevodu nehnuteľností nespochybňoval vlastnícke právo žalovanej 1/. Teda, ak aj žalobca nemal vážnu vôľu previesť nehnuteľnosti na žalovanú 1/, nemali o tom žalovaní 2/ a 3/ odkiaľ vedieť, keďže v čase prevodu nehnuteľnosti na nich, žalobca svoje výhrady voči darovacej zmluve neuvádzal ani len žalovanej 1/. Žalobca sa dokonca po zistení, že došlo k prevodu nehnuteľností na žalovaných 2/ a 3/ domáhal až s odstupom viac ako jedného roka od takéhoto zistenia vrátenia daru od žalovanej 1/, čím len potvrdil, že jej vlastníctvo akceptuje. Žalovaná 1/ previedla nehnuteľnosti na žalovaných 2/ a 3/ dobromyseľne v snahe usporiadať svoje majetkové pomery za života, pričom takýto prevod akceptoval fakticky stav, keďže žalovaný 2/ býval v chate a žalovaná 3/ v byte na Gorazdovej ulici.

12. Vyjadrenie žalovaných k odvolaniu žalobcu bolo žalobcovi prostredníctvom právneho zástupcu doručené dňa 10.08.2022. Ďalšie vyjadrenia v spore doručené neboli.

13. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 Civilného sporového poriadku, ďalej len CSP) prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle ustanovenia § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 a § 380 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov (§ 365 ods. 1 písm. b/, f/, h/ CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

14. Rozsudok je vo výroku vecne správny, preto ho odvolací súd v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1 CSP v tomto rozsahu potvrdil.

15. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 13.12.2022 o 9.15 hod. v pojednávacej miestnosti č. dverí 202, 2. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené dňa 6.12.2022 na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle ustanovenia § 219 ods. 1, 3 CSP, § 378 ods. 1 CSP a § 385 ods. 1 CSP a contrario.

16. Žalobca namietal odvolací dôvod podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, t. j. že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, § 365 ods. 1 písm. f/ CSP, t. j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a § 365 ods. 1 písm. h/ CSP, t. j., že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

17. Odvolací súd dospel k záveru, že tieto odvolacie dôvody nie sú naplnené.

18. Rozhodnutiu súdu nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu, ani že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov sporových strán nevyplývajú a ani nevyšli za konania najavo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne, že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 192, § 193 a § 205 CSP alebo že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil. Rozsudok nie je ani nepreskúmateľný a nebola zistená ani iná vada, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

19. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu dostatočnom pre úplné zistenie skutkového stavu, vykonanie ďalších dôkazov nebolo potrebné. Vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ustanovenia § 191 ods. 1,2 CSP. Z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver, viazaný právnym názorom vysloveným odvolacím súdom v uznesení č.k. 6Co/33/2021-358 zo dňa 03. mája 2021, pričom rozsudok aj náležite odôvodnil, preto odvolací súd jeho rozsudok ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

20. Správne, podrobné, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody rozsudku, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje a na tieto odkazuje. Ani počas odvolacieho konania nevyšli najavo také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie vo veci. Ani odvolacie námietky žalobcu nemali vplyv na vecnú správnosť rozsudku a nie sú spôsobilé prívodiť zmenu napadnutého rozsudku.

21. Žalobca vo svojom odvolaní (v jeho podstatnej časti) len zopakoval a podrobnejšie rozviedol svoje námietky a argumenty prednesené pred súdom prvej inštancie, s ktorými sa v odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvej inštancie dôsledne vypořiadal aj s tým, prečo na ne neprihliadol.

22. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno v spore a nepreukázal nedostatok vážnosti vôle pri uzavretí darovacej zmluvy zo dňa 11.08.2009, v dôsledku čoho by mala byť darovacia zmluva neplatná.

23. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva úvaha súdu, na základe ktorej dospel k vyššie uvedenému záveru s poukazom na zistený skutkový stav a príslušné zákonné ustanovenia, ktoré aplikoval v prejednávanej veci a odôvodnenie rozsudku dáva odpoveď na všetky odvolacie námietky žalobcu, keďže boli už uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie.

24. Na zdôraznenie vecnej správnosti napadnutého rozsudku a k odvolacím námietkam žalobcu odvolací súd uvádza nasledovné:

25. Žaloba o určenie vlastníckeho práva žalobcu k sporným nehnuteľnostiam presne popísaným v návrhu na pripustenie zmeny žalobného petitu (čl. 267) je žalobou podľa ust. § 137 písm. c/ CSP, a preto bolo nevyhnutné v prvom rade skúmať, či žalobca má na požadovanom určení naliehavý právny záujem.

26. Podľa ust. § 137 písm. c/ CSP, žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu.

27. Citované zákonné ustanovenie pripúšťa žalobu smerujúcu k určení, či tu právo je, alebo nie je, len za podmienky, že na takomto určení je naliehavý právny záujem. Právny záujem ako podmienka úspešnosti žaloby o určenie musí byť naliehavý v tom zmysle, že žalobca v danom právnom vzťahu môže dosiahnuť odstránenie právnej neistoty (spornosti) a ochranu práv a oprávnených záujmov práve navrhovaným určením. Vo všeobecnosti platí, že ak žaloba na určenie neslúži potrebám praktického života (neistej situácie sa vôbec netýka alebo ju nerieši), alebo ak má žalobca inú možnosť, ako odstrániť vzniknutú neistú situáciu právneho vzťahu strán sporu, nie je takáto žaloba spravidla účelná a procesne prípustná. V niektorých prípadoch možno však (najmä so zreteľom na individuálne okolnosti daného právneho vzťahu) žalobu na určenie považovať za procesne prípustnú aj napriek existencii možnosti žalobcu domáhať sa ochrany práv inak. Medziiným ide o prípady reálnosti predpokladu, že požadovaným súdnym určením sa predíde súdnym sporom v ďalších veciach. Určovacia žaloba je spravidla prípustná v prípade spornosti v právnych vzťahoch evidovaných katastrom nehnuteľností.

28. Ak žalobca neosvedčí svoj naliehavý právny záujem na ním požadovanom určení, ide o samostatný a prvoradáý dôvod pre zamietnutie žaloby. Pokiaľ teda súd dospeje k záveru, že tá-ktorá určovací žaloba nie je z dôvodu nedostatku naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení spôsobilým alebo prípustným prostriedkom ochrany práva, zamietne žalobu bez toho, aby sa zaoberal meritom veci (otázkami aktívnej a pasívnej legitímácie účastníkov konania).

29. Naliehavý právny záujem na určení je daný hlavne tam, kde by sa bez tohto určenia žalobcovo právne postavenie stalo neistým alebo kde by bez tohto určenia bolo ohrozené právo žalobcu. Ak žalobca navrhuje určenie svojho vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, je na požadovanom určení vždy naliehavý právny záujem, ak má byť súdne rozhodnutie určujúce vlastnícke právo zaznamenané do katastra nehnuteľností a týmto spôsobom dosiahnutý stav súladu (zhody) medzi právnym stavom a stavom zapísaným (evidovaným) v katastri nehnuteľností.

30. Naliehavý právny záujem v zmysle § 80 písm. c/ O.s.p. sa viaže na konkrétny určovací petit (to čoho sa žalobca v konaní domáha) a súvisí s vyriešením otázky, či sa žalobou s daným určovacím petitom môže dosiahnuť odstránenie spornosti žalobcovho práva alebo neistoty v jeho právnom vzťahu. Záver súdu o (ne)existencii naliehavého právneho záujmu žalobcu predpokladá teda posúdenie, či podaná určovací žaloba je procesne prípustným nástrojom ochrany jeho práva a či snáď spornosť neodstraňuje a len zbytočne vyvoláva konanie, po ktorom bude musieť aj tak nasledovať iné konanie (rozsudok NS SR sp.zn. 3Cdo/112/2004).

31. Naliehavý právny záujem podľa § 80 písm. c/ O.s.p. je daný vtedy, ak existuje aktuálny stav objektívne právnej neistoty medzi navrhovateľom a odporcom, ktorý je ohrozeným navrhovateľovho právneho postavenia a ktorý nemožno iným právnym prostriedkom odstrániť; nie je pritom rozhodujúce ako táto neistota vznikla. Po obnovení katastra nehnuteľností žaloby na určenie vlastníckeho práva, či určenie neplatnosti kúpnych alebo darovacích zmlúv, nadobudli veľký význam pri ochrane vlastníckeho práva. V praxi totiž prevláda názor, že zmeny v katastri nehnuteľností možno vykonávať len na základe rozsudkov procesne upravených v ust. § 80 písm. c/ O.s.p. Súdne rozhodnutie o určení vlastníckeho práva k nehnuteľnosti je vždy podkladom na vykonanie zmien v zápisom katastra nehnuteľností (rozsudok NS SR sp.zn. 2Cdo/163/2005 z 01.05.2009).

32. Naliehavý právny záujem v zmysle § 80 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku nie je daný, ak sa petit žaloby, jej skutkové tvrdenia a právne hodnotenie neviažu na odstránenie konkrétnej spornosti žalobcom uplatneného práva (rozsudok NS SR z 28. septembra 2016 sp. zn. 5 Cdo 548/2015)

33. Vychádzajúc z citovaného zákonného ustanovenia a ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR odvolací súd dospel k záveru, že v predmetnom spore žalobca osvedčil existenciu naliehavého právneho záujmu na určení, že je vlastníkom sporných nehnuteľností.

34. Žalobca sa predmetnou žalobou domáhal určenia svojho vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam na tom skutkovom základe, že nebolo jeho skutočnou vôľou previesť nehnuteľnosti darovacou zmluvou natrvalo na žalovanú 1/, malo sa jednať o dočasné riešenie a z toho dôvodu je darovacia zmluva neplatná.

35. Vychádzajúc z takto zisteného skutkového stavu odvolací súd zastáva názor, že petit žaloby, skutkové tvrdenia žalobcu a právne hodnotenie sú spôsobilé odstrániť konkrétnu spornosť žalobcom uplatneného práva a súdne rozhodnutie o určení jeho vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam môže byť podkladom na vykonanie zmien v katastri nehnuteľností, čím je daný jeho naliehavý právny záujem na požadovanom určení.

36. Čo sa týka dôvodnosti samotného nároku žalobcu, odvolací súd sa stotožňuje s právnym záverom súdu prvej inštancie, že sporná darovacia zmluva nie je absolútne neplatnou zmluvou.

37. Podľa § 34 OZ, právny úkon je prejav vôle smerujúci najmä k vzniku, zmene alebo zániku tých práv alebo povinností, ktoré právne predpisy s takýmto prejavom spájajú.

38. Podľa § 37 ods. 1 OZ, právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

39. Právny poriadok definuje právny úkon v ust. § 34 OZ. Z tejto definície právneho úkonu je zrejmé, že pojmovým znakom právneho úkonu je 1/ prejav vôle, 2/ prejav vôle smeruje k vzniku, zmene alebo zániku práv a povinností, 3/ prejav vôle právny poriadok uznáva, 4/ právny poriadok s právnym úkonom spája tie následky, ktoré konajúci chcel.

40. Na to, aby bol úkon platný a vyvolal právne následky, je nevyhnutné, aby vôľa bola bezvadná, teda mala zákonom požadovanú kvalitu v podobe jej slobody, vážnosti, určitosti a zrozumiteľnosti. Vôľa konajúceho subjektu musí zahŕňať nielen rozhodnutie k učeniu právneho úkonu, ale aj predstavu o reálnom obsahu tohto úkonu vrátane jeho právnych následkov. Iba v takom prípade možno hovoriť o znaku „vážnosti“ vôle konajúceho subjektu.

41. Prejav vôle sa skladá z dvoch vzájomne spätých základných prvkov, ktoré musia tvoriť jednotu, a to z vôle a prejavu vôle. Vôľa má právny význam iba vtedy, ak je vážna a slobodná. Vôľa nie je vážna, ak konajúci nesledoval právne dôsledky, ktoré by z jeho prejavu inak nastali. Bez ohľadu na spôsob prejavu je nevyhnutné, aby prejav vôle vyjadroval skutočnú vôľu konajúceho.

42. O vadu vôle ide vtedy, ak vôľa nie je skutočne daná, vážna, omylu prostá, určitá a slobodná. Ak subjektu chýba vôľa, ide o právny úkon absolútne neplatný. V tomto prípade právny úkon z hľadiska práva vôbec nevznikne, nakoľko mu chýba podstatný pojmový znak právneho úkonu. Otázka, či úkon bol urobený vážne je predovšetkým skutkovou otázkou, a to zistením okolností, za ktorých bol úkon urobený, teda či konajúci sledoval vyvolanie takých účinkov, ktoré s prejavom vôle spája právny poriadok. K vnútornej výhrade konajúceho sa pri posudzovaní platnosti právneho úkonu z pohľadu vážnosti vôle neprihliada.

43. Pri posudzovaní vážnosti vôle pritom treba vychádzať predovšetkým z princípu právnej istoty a princípu ochrany dobrej viery účastníka zmluvného vzťahu. Princíp právnej istoty vyžaduje, aby sa pochybnosti o vážnosti vôle konajúceho, ktorý konal len na „oko“ teda úkon nemienil vážne, pričítali na ťarchu konajúceho v prospech platnosti úkonu. Princíp ochrany dobrej viery adresáta právneho úkonu potom poskytuje ochranu druhého účastníka právneho úkonu, za predpokladu, že mu nemohlo byť subjektívne alebo z objektívnych okolností, za ktorých bol úkon urobený, známe, že právny úkon nie je mienený vážne.

44. Vzhľadom na to, že vôľu nie je možné objektívne skúmať, o jej obsahu svedčí len jej vonkajšia manifestácia, teda jej prejav, ktorým konajúci subjekt urobí svoju vôľu rozpoznateľnú pre okolie. Vonkajší prejav vôle potom v súhrne s konkrétnymi okolnosťami, za ktorých bol urobený, dáva v prípade pochybností odpoveď na otázku, či úkon bol urobený vážne a či konajúca osoba skutočne chcela vyvolať účinky, ktoré zákon s takýmto prejavom vôle spája. Pre spochybnenie vážnosti vôle však nepostačuje subjektívne presvedčenie konajúceho subjektu, že sú tu okolnosti, z ktorých je zrejmé, že jeho vôľa nebola vážna, ale existencia takých okolností, z ktorých druhá strana musela rozpoznať, že vôľa konajúceho nie je vážna. O nedostatok vážnosti vôle by teda nešlo, aj keby konajúci subjekt skutočne nechcel úkon urobiť, pretože k vnútornej výhrade sa pri posudzovaní vážnosti vôle a platnosti právneho úkonu neprihliada.

45. Ten, kto sa domáha zodpovednostných dôsledkov z neplatného právneho úkonu, má dôkazné bremeno spočívajúce v povinnosti preukázať, že zmluva je absolútne neplatným právnym úkonom, pričom môže ísť aj o okolnosť spočívajúcu na žalovanej strane.

46. Pre spochybnenie vážnosti vôle účastníka právneho úkonu nepostačuje subjektívne presvedčenie konajúceho subjektu, že sú tu okolnosti, z ktorých je zrejmé, že jeho vôľa nebola vážna, ale existencia takých okolností, z ktorých druhá strana musela rozpoznať, že vôľa konajúceho nie je vážna. O nedostatok vážnosti vôle nepôjde v prípade, keby konajúci subjekt skutočne nechcel úkon urobiť, pretože k vnútornej výhrade sa pri posudzovaní vážnosti vôle a platnosti právneho úkonu neprihliada. (rozsudok NS SR zo dňa 31.05.2016 sp. zn. 5Cdo/429/2014)

47. Vychádzajúc z týchto teoretických východísk odvolací súd dospel k záveru, že darovacia zmluva uzatvorená dňa 11.08.2009 medzi žalobcom a žalovanou 1/ nie je absolútne neplatná v zmysle § 37 ods. 1 OZ.

48. Žalobca v odvolaní zotrval na svojej argumentácii o absolútnej neplatnosti zmluvy z dôvodu absencie slobody a vážnosti vôle a na tvrdení, že nehnuteľnosti daroval žalovanej 1/ z dôvodu, aby ochránil svoj majetok pred exekútorom. Aby však jeho argumentácia bola právne relevantná, museli by okolnosti uzatvárania zmluvy vyvolávať pochybnosti o vážnosti jeho skutočnej vôle zmluvu uzavrieť. Zo zisteného skutkového stavu však takéto okolnosti nevyplývajú. Predovšetkým, už len zo samotnej zmluvy je zrejmé, že bola riadne a zreteľným spôsobom označená ako darovacia zmluva a samotný žalobca potvrdil, že chcel darovať sporné nehnuteľnosti žalovanej 1/, ibaže darovanie malo byť dočasné. Žalobca teda mal reálnu predstavu o obsahu úkonu, ktorého bol účastný. V darovacej zmluve sa tiež uvádza, že účastníci zmluvy prehlásili, že prejav ich vôle je slobodný, vážny, určitý a zrozumiteľný, že s obsahom zmluvy súhlasia a na znak tohto súhlasu ju vlastnoručne podpisujú.

49. Odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie zastáva názor, že žalobca mal vôľu sporné nehnuteľnosti previesť (za účelom ich ochrany pred exekútorom), teda vedel, že sa sporné nehnuteľnosti budú prevádzať, preto mal vedieť, že tým dôjde k zmene vlastníckeho práva, a nejedná sa o dočasné riešenie. Podmienka dočasného stavu prevodu vlastníctva totiž nerobí právny úkon neplatným. Navyše vôľa o tom, že sa jedná o dočasné riešenie, na strane žalovanej 1/ zo strany žalobcu ani preukázaná nebola.

50. Pre spochybnenie vážnosti vôle nepostačuje iba subjektívne presvedčenie žalobcu, že sú tu okolnosti, z ktorých je zrejmé, že jeho vôľa nebola vážna. Nedostatok vážnosti vôle žalobcu nebol dostatočne preukázaný, nakoľko to tvrdil iba žalobca. V neprospech žalobcu svedčí aj fakt, že o vrátenie sporných nehnuteľností začal žiadať žalovanú 1/ až vtedy, keď sa zhoršili vzťahy medzi nimi, pričom ohľadne vrátenia sporných nehnuteľností sa vedie samostatné konanie (sp. zn. 16C35/2014). Keďže v spore neboli predložené dôkazy podporujúce tvrdenia žalobcu o pochybnostiach vážnosti vôle, súd s prihliadnutím na princíp právnej istoty, pochybnosti o vážnosti vôle konajúceho pričítal na ťarchu konajúceho v prospech platnosti úkonu.

51. Odvolací súd opakovane zdôrazňuje, že o nedostatok vážnosti vôle nejde, aj keby konajúci subjekt skutočne nechcel úkon urobiť, pretože k vnútornej výhrade sa pri posudzovaní vážnosti vôle a platnosti právneho úkonu neprihliada.

52. K odvolacej námietke žalobcu, že jeho skutočná vôľa previesť iba dočasne vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam bola preukázaná aj tým, že sa o tieto nehnuteľnosti naďalej staral ako vlastník, odvolací súd poznamenáva, že skutočnosť, že žalobca investoval a zveľaďoval sporné nehnuteľnosti nesvedčí o tom, aká bola jeho skutočná vôľa. O nehnuteľnosti sa staráme (by sme sa mali starať) z rôznych dôvodov, nielen z titulu, že sme ich vlastníkom, aj nájomcovia sa starajú o predmet nájmu, a nezakladá to ich vlastnícke právo k predmetu nájmu.

53. Čo sa týka namietanej dobromyseľnosti žalovaných 2/, 3/ pri nadobudnutí sporných nehnuteľností odvolací sú iba záverom dopĺňa, že nakoľko nebola preukázaná neplatnosť darovacej zmluvy zo dňa 11.08.2009, nič nebránilo žalovanej 1/, aby ako vlastníčka predmetných nehnuteľností realizovala dispozičné právo so svojim majetkom a tento darovala svojim blízkym osobám.

54. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP, ako vecne správny potvrdil.

55. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP.

56. Žalovaní 1/, 2/, 3/ boli v odvolacom konaní plne úspešní, preto majú nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnému žalobcovi. O výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP), zohľadňujúc ustanovenie § 251 CSP.

57. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).